

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 4 marca 2021 r. – Komisja Europejska / Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-664/18) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Środowisko naturalne – Dyrektywa 2008/50/WE – Jakość otaczającego powietrza – Artykuł 13 ust. 1 i załącznik XI – Systematyczne i trwałe przekroczenie wartości dopuszczalnych dla dwutlenku azotu (NO₂) w niektórych strefach Zjednoczonego Królestwa – Artykuł 23 ust. 1 – Załącznik XV – „Jak najkrótszy” okres przekroczenia – Odpowiednie środki]

(2021/C 163/02)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Norris i K. Petersen, następnie E. Manhaeve i J. Norris, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (przedstawiciele: F. Shibili, pełnomocnik, wspierany przez J. Morrison, Barrister)

Interwenient popierający stronę pozwaną: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: początkowo T. Henze i S. Eisenberg, następnie J. Möller i S. Eisenberg, pełnomocnicy, wspierani przez U. Karpensteina, F. Fellenberga i K. Dingemann, Rechtsanwälte)

Sentencja

1) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

poprzez systematyczne i trwałe przekraczanie rocznych wartości dopuszczalnych ustalonych dla NO₂ w szesnastu strefach Zjednoczonego Królestwa, a mianowicie w strefach UK0001 (Greater London Urban Area); UK0002 (West Midlands Urban Area); UK0003 (Greater Manchester Urban Area); UK 0004 (West Yorkshire Urban Area); UK 0013 (Teesside Urban Area); UK0014 (The Potteries); UK0018 (Kingston upon Hull); UK0019 (Southampton Urban Area); UK0024 (Glasgow Urban Area); UK0029 (Eastern); UK0031 (South East); UK0032 (East Midlands); UK0033 (North West & Merseyside); UK0034 (Yorkshire & Humberside); UK0035 (West Midlands) i UK0036 (North East), jak również godzinowych wartości dopuszczalnych ustalonych dla NO₂ w strefie UK0001 (Greater London Urban Area), od dnia 1 stycznia 2010 r. do roku 2017 włącznie, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 13 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/50/WE z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie jakości powietrza i czystsze go powietrza dla Europy w związku z załącznikiem XI do tej dyrektywy

oraz

poprzez nieprzyjęcie od dnia 11 czerwca 2010 r. odpowiednich środków w celu zapewnienia przestrzegania wartości dopuszczalnych ustalonych dla NO₂ we wszystkich tych strefach, uchybiło zobowiązaniom spoczywającym na nim na mocy art. 23 ust. 1 dyrektywy 2008/50/WE w związku z załącznikiem XV do tej dyrektywy, a w szczególności przewidzianemu w art. 23 ust. 1 akapit drugi tej dyrektywy zobowiązaniu do zapewnienia, aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy.

- 2) Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej pokrywa, oprócz własnych kosztów, koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Republika Federalna Niemiec pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 445 z 10.12.2018.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 marca 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Malmö – Szwecja) – A / Migrationsverket

(Sprawa C-193/13) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Kontrole graniczne, azyl i imigracja – Konwencja wykonawcza do układu z Schengen – Dokonanie sprawdzenia w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS) w trakcie rozpatrywania wniosku złożonego przez obywatela państwa trzeciego, wobec którego dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu – Artykuł 25 ust. 1 – Kodeks graniczny Schengen – Warunki wjazdu obywateli państw trzecich – Artykuł 6 ust. 1 i 5 – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 7 i art. 24 ust. 2 – Odmowa przedłużenia ważności dokumentu pobytowego dla celów łączenia rodzin z powodu braku ustalenia tożsamości wnioskodawcy w sposób pewny]

(2021/C 163/03)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Malmö

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A

Strona przeciwna: Migrationsverket

Sentencja

Artykuł 25 ust. 1 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanej w Schengen (Luksemburg) w dniu 19 czerwca 1990 r., która weszła w życie w dniu 26 marca 1995 r., zmienionej rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 265/2010 z dnia 25 marca 2010 r., należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które zezwala na wydanie, przedłużenie ważności lub odnowienie dokumentu pobytowego dla celów łączenia rodzin, wnioskowanego na terytorium tego państwa członkowskiego przez obywatela państwa trzeciego, wobec którego dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu na obszar Schengen i którego tożsamości nie dało się ustalić za pomocą ważnego dokumentu podróży, jeżeli interesy państwa członkowskiego, które dokonało wpisu i którego opinii uprzednio zasięgnięto, zostały wzięte pod uwagę oraz jeżeli dokument pobytowy został wydany, odnowiony lub jego ważność została przedłużona jedynie z „ważnych powodów” w rozumieniu tego postanowienia.

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), a w szczególności jego art. 6 ust. 1 lit. a), należy interpretować w ten sposób, że nie ma on zastosowania do obywatela państwa trzeciego znajdującego się w takiej sytuacji.

(¹) Dz.U. C 155 z 6.5.2019.